

Warszawa, dnia 14 grudnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1033/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska (spr.)

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SO Marek Wojnar

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 14 grudnia 2017 r.

sprawy A. L. syna M. i T. ur. (...) w N. oskarżonego o przestępstwa z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk, art. 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt II K 1402/13

1. uzupełnia opis czynu z pkt I komparycji wyroku o stwierdzenie, że celem oskarżonego było zmuszenie funkcjonariusza policji do zaniechania prawnej czynności służbowej;
2. ustala, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów w warunkach art. 31 § 1 kk;
3. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk postępowanie umarza;
4. na podstawie art. 93 a § 1 pkt 4 kk i art. 93 b § 1 kk i art. 93 c pkt 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym;
5. wydatkami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;
6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. kwotę 1136,52 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej wraz z podatkiem VAT.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Małgorzata Bańkowska SSO Marek Wojnar

sygn. akt VI Ka 1033/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacje oskarżonego A. L. oraz jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie. Zasadnym natomiast jest zarzut zawarty w apelacji prokuratora.

W ocenie sądu okręgowego argumentacja zaprezentowana przez A. L. i jego obrońcę stanowi wyłącznie próbę niczym nie popartej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji.

Nie sposób bowiem zgodzić się z twierdzeniami, iż sąd rejonowy, dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku, dopuścił się jakiegokolwiek błędu uznając, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny.

Wyjaśnienia A. L. pozostają w oczywistej sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami świadków W. F. i R. C. oraz pokrzywdzonego Ł. G., którzy uczestniczyli w interwencji w dniu 16 października 2013 r. Dodatkowo należy podnieść, że świadkowie ci są funkcjonariuszami straży miejskiej i policji, osobami obcymi dla oskarżonego i nie mieli powodu, aby bezpodstawnie oskarżać A. L. o czyny, których nie popełnił.

Należy w tym miejscu wskazać iż zawarty w komparycji zaskarżonego wyroku opis czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. I nie zawierał wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 224 § 2 kk, w związku z czym tak sformułowany nie mógł stanowić podstawy odpowiedzialności karnej. Z tego też względu sąd odwoławczy uzupełnił wskazany opis czynu poprzez stwierdzenie, iż celem oskarżonego było zmuszenie funkcjonariusza policji do zaniechania prawnej czynności służbowej.

W toku postępowania odwoławczego oskarżony A. L. złożył do akt sprawy zaświadczenie, z którego wynikało, iż został hospitalizowany w (...) Centrum (...) w D. (k. 397). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został także uzupełniony o opinię psychiatryczną, która została przesłana do akt sprawy VI Kzw 836/15 (k. 398-401).

Mając na uwadze istotne rozbieżności pomiędzy wydaną w toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie opinią sądowo – psychiatryczną z dnia 25 listopada 2013 r. (k. 106-108), a wspomnianą wyżej opinią innego biegłego psychiatry (pochodzącą z prowadzonego w innej sprawie postępowania wykonawczego), dotyczące oceny stanu zdrowia psychicznego A. L. oraz zdolności rozpoznawania przez niego znaczenia jego czynów, sąd okręgowy z urzędu postanowił o dopuszczeniu dowodu z kolejnej opinii sądowo – psychiatrycznej, celem jednoznacznego rozstrzygnięcia tych rozbieżności.

Wykonując postanowienie sądu okręgowego biegli psychiatrzy stwierdzili, że w przypadku oskarżonego niezbędne jest przeprowadzenie pogłębionej diagnostyki i skierowanie go na obserwację psychiatryczną w warunkach szpitalnych oraz przeprowadzenie w jej trakcie badania psychologicznego.

Kompleksowa opinia sądowo – psychiatryczna, rozszerzona o opinię biegłego psychologa została wydana po przeprowadzeniu w dniach od 15.03.2016 r. do 13.04.2016 r. obserwacji sądowo - psychiatrycznej A. L. (k. 478-486v.). Opinia ta w sposób jednoznaczny wykazała, iż oskarżony cierpi na chorobę psychiczną w postaci schizofrenii, a w czasie inkryminowanego zdarzenia nie był w stanie rozpoznać znaczenia swoich czynów oraz pokierować swoim postępowaniem.

W związku z otrzymaną podczas rozprawy odwoławczej w dniu 17 stycznia 2017 r. informacją, iż oskarżony ponownie został hospitalizowany w (...) Centrum (...), sąd okręgowy zlecił biegłym wydanie uzupełniającej opinii pisemnej celem stwierdzenia, czy w przypadku umorzenia postępowania koniecznym byłoby zastosowanie wobec A. L. środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia go w szpitalu psychiatrycznym - celem zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa.

W dniu 28 lutego 2017 r. biegli psychiatrzy oraz psycholog wydali uzupełniającą opinię sądowo – psychiatryczną, w której zgodnie uznali, że ze względu na złą współpracę oskarżonego w leczeniu ambulatoryjnym, a także powtarzające się zachowania agresywne, istnieje wysokie ryzyko nawrotu psychozy. Biegli wskazali również, iż niezbędnym w przypadku oskarżonego jest zastosowanie wobec A. L. środka zabezpieczającego, opisanego w treści art. 93a § 1 pkt. 4 kk (k. 692-693).

Podczas rozprawy odwoławczej w dniu 14 grudnia 2017 r., w ramach ustnej opinii uzupełniającej biegli stwierdzili, iż pomimo podjęcia przez A. L. leczenia ambulatoryjnego w dalszym ciągu widzą konieczność jego internacji, która

jednakże powinna być wykonywana w warunkach oddziału rehabilitacji psychiatrycznej. Obecna, ambulatoryjna forma leczenia oskarżonego jest niewystarczająca, ponieważ w ocenie biegłych została niejako wymuszona toczącym się postępowaniem karnym i po jego zakończeniu w każdej chwili może zostać przez A. L. przerwana. Internacja pozwoli natomiast na wdrożenie, oprócz leczenia farmakologicznego, różnych form psychoterapii, które umożliwią oskarżonemu uzyskanie pełnego wglądu w chorobę i zapewnią realną poprawę jego stanu zdrowia, który dodatkowo w warunkach szpitalnych będzie stale kontrolowany.

Wobec przedstawionego wyżej, konsekwentnego stanowiska biegłych psychiatrów i psychologa, sąd okręgowy nie znalazł podstaw do przeprowadzenia kolejnych dowodów z zeznań świadków wskazanych przez obrońcę oskarżonego, albowiem powołani przez sąd odwoławczy biegli jednoznacznie wskazali, że w sytuacji A. L. prowadzona w trybie ambulatoryjnym terapia farmakologiczna jest niewystarczająca, albowiem wymaga ona wsparcia psychoterapią, która może być skutecznie przeprowadzona jedynie w warunkach szpitalnych.

Sąd odwoławczy oddalił także wniosek obrońcy o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych psychiatrów. Obrońca nie wykazał bowiem, że dotychczasowa opinia (będąca następstwem obserwacji sądowo – psychiatrycznej oskarżonego) jest niepełna lub niejasna. Przywołana przez obrońcę opinia biegłych S. F. i K. W. – której wnioski wskazują, iż A. L. może być leczony ambulatoryjnie – z uwagi na datę jej wydania nie uwzględniała agresywnego zachowania oskarżonego w dniu 13 stycznia 2017 r. (stwierdzonego znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją medyczną). Należy zatem uznać, że przytaczane przez obrońcę wnioski tej opinii są w realiach niniejszej sprawy nieaktualne.

Mając zatem na względzie opisane wyżej okoliczności, a także wskazane opinie biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, sąd okręgowy ustalił, iż A. L. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w warunkach zniesionej zdolności do rozpoznania ich znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem, w rozumieniu art. 31 § 1 kk. Powyższe implikowało konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk.

Sąd odwoławczy również, na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 kk, art. 93b § 1 kk i art. 93c pkt 1 kk, orzekł umieszczenie A. L. w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym, tytułem środka zabezpieczającego - uznając zastosowanie tego środka za konieczne dla zapobieżenia popełnieniu przez niego kolejnych czynów zabronionych.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Małgorzata Bańkowska SSO Marek Wojnar